CAMELIA RITA TULBAȘ

ADULTER ÎNTR-O MICĂ AGENŢIE DE BANCĂ

ÎNTRE AMANTĂ ȘI SOȚIE

Oricât de mult s-ar fi gândit la o explicaţie cât de cât acceptabilă, un lucru era clar: trebuia să-şi anunţe amanta că soţia îi era gravidă.

Aşa că frământat, spăşit şi preocupat că va pierde dragostea oferită în încăperea tezaurului, arhivă şi oficiul băncii de către subalterna lui iubită, marele director al unei foarte mici agenţii de bancă din provincie, îşi luă inima în dinţi şi aproape pe nerăsuflate, la cafeaua de dimineaţă din oficiul băncii, de faţă cu ceilalţi colegi, spuse repede şi parcă scuipând cuvintele:

-Soţia mea e gravidă!

Amanta cea blondă, subţire, încrezută şi foarte sigură pe ea, încremeni cu ţigara în drum spre gură şi se albi la faţă.

El se sprijini de calorifer și ruşinat și uşurat, dar totuși îngrozit, aşteptându-i reacţia, cu un zâmbet stupid pe faţă.

Diana, studenta ce era în practică, sări de pe scaun şi-l pupă cât putu de graţios pe obraz, felicitându-l şi studiind cu distracţie abia disimulată, reacţia amantei împietrite, precum şi voia bună, răutăcioasă de-a dreptul, a celorlalţi doi colegi, Mirela şi Mihai.

Mirela, aproape râzând, îl pupă şi ea pe obraz, plină de exuberantă voioşie:

-Vai, dragă, ce veste neaşteptată şi frumoasă! Felicitările mele şi un copil sănătos!

Mihai se mulţumi să-i strângă mâna, reţinut.

Atmosfera din oficiu deveni dintr-o dată încinsă, încordată şi penibilă.

Ileana cea blondă, nu reuşi nicicum să se dezmeticească şi să se poarte fireasc. Rămase cu ţigara în drum spre gură, ca o statuie aiurită.

Atmosfera supratensionată o sparse în bucăți Diana, motivând, preocupată subit, că are ceva de lucru și ieşi repede din oficiu, lăsându-i pe ceilalţi să se descurce cum or şti. Mihai o urmă în grabă. Mirela ieşi şi ea, după ce mai ciripi vreo câteva minute, încântată de marea fericire ce-l lovise pe şef .

Portarul, martor permanent şi tăcut la tot ce se întâmpla în micuţa dar importanta lui agenţie, îşi reprimă un zâmbet amuzat şi se uită pe geam, prefăcându-se că că nu vede şi nu aude şi că nu e treaba lui să vadă sau sa ştie altceva, în afară de siguranța băncii.

În oficiu tragedia era în toi. Rămaşi singuri, Ileana îşi întinse picioarele subţiri pe sub fusta crăpată mai mult decât s-ar fi cuvenit pentru postul ei mărunt de funcţionară de bancă și îşi ridică sânii cu gestul obișnuit, mângâindu-se. Îşi trecu mâna prin părul lung şi blond, arătându-i mândră, cu gâtul ridicat şi capul într-o parte, ce tocmai reuşise el să piardă. Nu putea încă sa vorbească şi nici n-avea idee ce-ar fi putut să spună, dar trupul ei etalat în cea mai studiată poziţie lascivă, cu fața întoarsă spre perete, spunea suficient de multe ca el să înţeleagă că-i va fi foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să o mai vadă pe-aceeaşi masă din oficiu, în alte ipostaze decât cea de-acum. Dulci erau clipele din trecut, când amândoi le lungeau cu bună ştiinţă, completând alene registrele de casierie, în speranța ca ceilalți vor pleca plictisiți acasă.

Petru, marele director de bancă, șef peste trei oameni dintr-o micuță agenţie dintr-un oraş uitat de lume, stătea sprijinit de calorifer, privind când în jos, când spre ea, abia îndrăznind să-şi schimbe poziţia de pe-un picior pe altul.

Era un bărbat înalt şi împlinit, cu părul cânepiu şi ochi alunecoşi, suficient de arătos pentru micuţul orăşel de ţară în care rar vedeai doi oameni în costum și cu cravată. Avea şi el notorietatea lui de tânăr director, chiar dacă dirija numai trei oameni dintr-o uitată agenţie de bancă.

Se aplecă slugarnic spre amanta indignată şi-i şopti din tot sufletul lui obidit, cu glasul umilit:

-Te rog, Ileana, iartă-mă! Nu ştiu cum s-a intâmplat!

Ea îl privi sfidătoare:

-Eu ştiu sigur cum s-a întâmplat!

-Te rog crede-mă, a fost o singură o dată. Eram foarte obosit, ea a venit la mine şi a fost ca un reflex. Nici măcăr nu cred c-am realizat, aproape că dormeam!

-De câte ori te-ai culcat cu nevastă-ta dormind şi mie îmi spuneai că nu mai ai nimic cu ea?

-Niciodată, crede-mă! Nici măcăr nu pot să-mi amintesc cum s-a întâmplat!

Ea se ridică brusc în picioare, sfidătoare:

-Şi te pomenești că aşa, dintr-o dată, a şi rămas gravidă!

El vru s-o prindă de mână, dar ea îl repezi ca o tigroaică:

-Spuneai s-aștept, că nu poţi să divorţezi acum, ca să nu-ți pierzi postul! Că-i prea repede şi te dau afară! Ai spus să am răbdare şi acum, poftim: nevastăta-i gravidă!

El se tângui iar, cu glas implorator:

-Te iubesc mai mult decât orice în lumea asta, dar înţelege și tu că am muncit atâția ani ca să ajung director! Nu ţi-am cerut decât să mai ai un picuţ de răbdare!

Ea îl privi în ochi cu ură:

-Și vrei să zici că n-am avut? A trecut un an de când tot am răbdare! Şi ce folos? Nevasta ta e gravidă, nu eu!

Se ambală vorbind și ridică tonul ascuțit, riscând să îi audă toată banca:

-Și-acum ce vrei? S-aștept să vă creșteți copilul? Ți-ai bătut joc de mine un an întreg! Că divorțezi și te însori cu mine! Și-acum e gata! Cum divorțezi cu nevasta gravidă, că-ți strici toată reputația? Eu aș fi vrut să fiu mândră de tine și de noi. Acum de ce sa mai fiu mândră?

Și împingându-l cu furie în calorifer, îi șopti:

- Nesimțitule! Du-te și creșteți copilul! Ce ai pupat până acum, nu mai pupi!

Şi, dându-şi cu trufie capul pe spate, ieşi dîn încăpere mândră și roşie ca focul, bocănind nervoasă cu tocurile ei ascuţite în podeaua melaminată a băncii.

Petru rămase lângă calorifer cu capul plecat, cu corpul vlăguit şi moale ca o păpușă din vată, fără nici un gând și cu o durere imensă care-i răsuci sufletul şi i-l lăsă stors ca pe-o cârpă murdară şi aruncată.

FRĂMÂNTARE ŞI DESTIN

Fiecare zi de atunci a fost pentru Petru o continuă cerşire de milă de la iubita lui înverșunată, sperând la un pic de afecțiune, oricât de mică ar fi fost, la o licărire tandră în privire, dar ea era de nepătruns. O vreme, Ileana s-a enervat la fiecare cuvânt blând al lui Petru, răspunzându-i batjocoritor şi luându-l peste picior în faţa tuturor.

Oricum, știa că șuetele lor îndelungate în oficiu în timpul orelor de serviciu, când îşi apropiau scaunele, șopteau și se mângâiau pe furiş, nu au trecut neobservate de colegi. La fel, treburile dese în arhivă şi întârzierile zilnice după programul de lucru, erau evidente pentru oricine. Și Ileana chiar se mândrea pe tăcute în fața colegilor cu trecerea pe care o avea pe lângă șef și profită fără jenă de asta, lucrând doar ce avea chef și încasând prime cu nemiluita, în timp ce restul se speteau din greu și nu vedeau mare lucru la salariu.

Şi iată că Petru o făcuse de râs și în fața colegilor, cu nevasta lui! Așa că iubirea lor înflăcărată, trăită prin toate ungherele ascunse ale băncii, ferită de camerele de luat vederi, se încheiase!

Petru îi mai mângâia uneori în treacăt părul blond, dar focoasă Ileana se trăgea cu dispreţ! În schimb, nu scăpa nici o ocazie să-şi etaleze pe sub birou picioarele întinse special pentru ochii lui, să-şi dea capul pe spate şi să-şi scuture părul, mângâindu-şi sânii cu gestul ei lasciv, împingându-i înainte şi încordându-şi trupul, ştiind că fiecare gest al ei îl ameţeşte şi-l scoate din minţi. Decolteul îi era mai adânc ca niciodată şi cu fiecare ocazie se apleca peste biroul lui, arătându-i ostentativ tot ce avusese şi nu mai poate avea iar fustele îi deveniră și mai crăpate şi mai strâmte, lăsându-i goale picioarele subțiri, încălțate în pantofi cu tocuri.

Trecea prin bancă printre clienţi mângâindu-şi dosul şi mijlocul, cu capul sus şi mândră de fiecare privire admirativă pe care i-o aruncau bărbaţii aflați la coadă la ghișee, ştiind că

Petru o privește prin ușa de sticlă a biroului și o dorește mai mult ca înainte, acum când nu o mai putea avea.

Acasă, soţia era tot mai dizgraţioasă, şoldurile îi erau tot mai groase, respirația gâfâită și mişcările greoaie. Nu mai simțea nici o atracție pentru femeia asta, doar o repulsie din ce în ce mai mare, dublată de gândul că i-a furat tinereţea ce tocmai îi înflorise și că l-a secătuit cu totul. Pur și simplu nu mai putea suporta nimic: nici tensiunea creată de Ileana în bancă, nici dorul de ea și nici pustiul de acasă. Simțea că se sufocă. Nu erau deloc niște sentimente rezonabile pentru un om care părea atât de „aşezat”, un respectabil director de bancă, chiar dacă dintr-o agenție mică.

Încet dar sigur, viața îi deveni un coşmar şi îşi dădu seama că nu-i mai pasă nici de bancă nici de casă, nici de el și ca să se termine odată cu toată nebunia asta, decise să aibă o discuție cu Ileana!

Profitând de funcţia lui, stabili o ieşire pe teren la un client important, ca să-i prezente produsele băncii. Şi pentru că nici o bancă serioasă nu trimite pe teren un singur om la o întâlnire importantă, o chemă pe Ileana cu el, făcând uz de autoritatea lui de director, aşa cum ajunsese ea de îndoielnică.

Se asigură din timp că acel client nu are timp de el la ora programată, decât să-i lase două, trei pliante. Se înarmă cu o mapă impresionantă, îşi aranjă hainele şi plecă cu Ileana cea ţâfnoasă la „prezentare”.

În maşina băncii dădu drumul în surdină la muzică, conduse încet și grijuliu și făcu o atmosferă cât se poate de intimă, în speranţa că va înmuia inima fostei iubite.

După scurta vizită la client, îi spuse Ilenei că mai au un drum de făcut într-un sat din vecini şi încet, în ritmul muzicii, ajunseră pe un drum lăturalnic de ţară.

Petru opri maşina, oftă și se uită la Ileana cu ochii mari și umezi:

-Iubirea mea, iartă-mă! Sunt ca un nebun şi tu faci tot ce poți ca să ma înnebuneşti de tot! Nu mă mai chinui! Zi-mi ce vrei să fac şi fac! Nu mai îmi pasă de bancă, de familie, de oraș și de casă! Nici de director! Te vreau numai pe tine. Dacă vrei, divorţez, las tot şi plecăm undeva amândoi! Fac ce vrei!

Ileana, care oricum nu mai avea nici o speranță să fie bogată și mândră în orășelul lor, îi sorbi cuvintele. Îl lăsă mai întâi să plângă, apoi se îmbujoră. Aștepta de mult momentul ăsta. Îşi frământă mâinile în tăcere și apoi ridică ochii. În privirea lui se topeau valuri căprui de căldură şi-o învolburare de ape adânci, tulburi și limpezi totodată, se răsfrângea din ei.

Se ghemui aproape, se cuibări la pieptul lui și își lăsâ părul să-i mângâie faţa. Îi cuprinse ca într-un clește pasiunea lor vinovată. Mâinile căutau, gurile mângâiau și se topeau amândoi, oftând în bucuria regăsirii, până când mapa groasă a băncii căzu cu troznet pe podea, trezindu-i din vise.

Vorbiră îndelung, căzând de acord că viitorul lor nu va mai fi decât împreună. Și ca să fie siguri că nimic nu le va sta în cale, făcură în secret un plan, amănunțit și realist.

UN PLAN BINE...PUS LA PUNCT!

Toate erau acum mult mai uşoare pentru directorul de agenţie. Soarele strălucea mai puternic, zorile erau mai înmiresmate, florile scânteiau în cele mai minunate culori, având chiar mai multe petale și cerul cântă întro grandioasa splendoare.

Uneori, doar uneori, îşi amintea cu strângere de inimă ce trebuia să facă, dar apăsarea devenea uşoară ca fulgul, gândîndu-se că în scurt timp îl va aştepta fericirea, alături de râvnita lui Ileana.

În ce o privea pe soţie, căreia i se apropia sorocul, nu prea avea mustrări de conştiinţă. Îl durea puțin inima de copil, dar gândindu-se că-i lăsă tot ce făcuse până atunci, casa cu tot ce-avea în ea, maşina şi bănuţii pe care îi strânsese, parcă nici nu-l mai durea inimă! Ba uneori îi era ciudă, gândindu-se că tot ce muncise îi va lăsa nevestei. Şi ce dacă pleacă? Ea nici nu ştie cât s-a chinuit şi cât de greu i-a fost să renunțe la tot ce făcuse. Nu-i vina lui că n-o poate iubi. Acum înțelegea că n-o iubise niciodată. Fără iubire nu suntem nimic şi doar Ileana l-a făcut să simtă asta!

Pe de altă parte, gândindu-se la bancă, ştia că toţi banii din agenție sunt asiguraţi. Toate lucrurile astea le ştia. Planul fusese făcut cu mare grijă și migală. Era simplu şi tocmai de-

aceea era foarte bun.

Fiind vară, se făcuseră o grămadă de încasări în valută, până acum adunându-se mai bine de două sute de mii de euro. Şi mai erau şi câteva mii de lire sterline şi câţiva mii de franci elveţieni. Orașul era micuț, dar cei mai mulți lucrau în străinătate și-acum veneau în concediu și făceau schimburi valutare.

Ileana era șefă la tezaur. Ea avea un rând de chei și el altul, ca director. Împreună deschideau și închideau seiful, ei aduceau banii dimineața în bancă și ei îi încuiau seara în seif. Ileana făcea raportările și el le semna. Controale nu erau anunțate decât peste două săptămâni și el ca director, le știa din timp.

De peste o săptămână, Ileana raporta zilnic sume mult mai mici decât cele încasate, atât la lei cât și la valută, că nimeni nu îi controla. Ea făcea totalul numerarului din casierie, în timp ce colegii își terminau treburile, își închideau programele și plecau acasă.

Ileana micșora totalurile în calculator, sorta banii ca să bată cu totalurile micșorate și restul de bani îi punea deoparte în cutie. Apoi mergeau amândoi în tezaur și pe raftul de sus al seifului puneau surplusul, sumele declarate rămânând pe raful de jos. Banii de pe raftul de jos îi aduceau a doua zi în bancă, pentru lucru.

Raportau în fiecare seară sume mult mai mici, ea semna de întocmit, el de verificat și lucrurile erau clare. Totul a fost milimetric calculat, așa încât în vreo zece zile nu au depășit

plafonul de casă, ca să nu trebuiască să remită banii la sucursală, că ar fi fost o încurcătură în plus. Nimeni din bancă nu știa ce raportau ei.

Totul era pregătit pentru ziua de vineri, când soţia trebuia internată în spital într-un oraş mare, urmând ca luni să facă cezariană. Ori luni ei aveau să fie departe, cu toți banii de pe raftul de sus din seif! De vineri şi până luni aveau suficient timp.

Pe soţie o va suna de câteva ori de pe drum, aşa încât să nu aibă nici o bănuială. Şi luni, când ar fi trebuit să fie cu ea, nu va mai ştii nimeni unde e. Nici la bancă nu vor descoperi prea repede ce s-a întâmplat. Se va ştii că el e la spital cu soția și că Ileana e bolnavă și l-a anunțat pe el. Nici că au luat banii din seif nu se va afla prea repede, că registrele băncii și banii lăsați în tezaur erau în ordine. Până când va descoperi cineva că falsificaseră registrele, va mai trece o vreme.

Până la urmă vor descoperi că au plecat împreună şi că au luat banii din tezaur, dar cu atâţia bani e ușor să te ascunzi. Biletele de avion erau luate şi după ce vor sta o vreme într-o mare capitală europeană şi lucrurile se vor linişti, vor vedea ei unde vor rămâne. Cu bani poţi rezolva orice.

Ileana a falsificat registrele iar el va face restul. La nouă seara fix, ea îl va aştepta în faţa băncii și vor merge cu mașina ei, urmând s-o lase întro parcare aglomerată din Bucureşti. Bani aveau destui, oricum mai mulţi decât speraseră vreodată.

Şi veni şi ziua de vineri. Era o vreme foarte urâtă în vinerea aceea! Ploua întruna de vreo două zile, de parcă se revărsa

cerul peste oraș. Petru îşi duse nevasta la spital şi se întoarse în bancă exact la timp că să poată semna toate actele şi să pună, împreună cu Ileana, banii în tezaurul băncii. Ea avusese grijă să aranjeze totul separat, banii lor sus, împachetaţi întro hârtie maro și apoi întro plasă din plastic. Între timp colegii își închideau programele și aparatura din bancă.

Toate lucrurile s-au petrecut normal, ca în fiecare zi. Ileana transmise numerarul din casierie, registrele erau deja completate, așa că semnară, închiseră tot şi se făcură ca pun cheile de la tezaur la locul lor: una în sertarul Ilenei și alta în sertarul lui. De fapt, de data asta, Petru luase ambele chei și le bagă în buzunar.

Ileana ieşi împreună cu colegii, plângându-se că nu se simte bine şi Petru armă şi încuie banca, apoi plecă acasă.

Singurul lucru pe care l-a făcut altfel, a fost că şi-a „uitat" diplomatul în birou. Avea nevoie de el ca să pună acolo banii. Ştia că nimeni nu-l va întreba de ce vine înapoi la agenție sau de ce a dezarmat şi armat din nou banca. Nu o dată s-a întâmplat să vină sâmbăta sau duminica la lucru, dacă nu avea chef să stea acasă, motivând că are ceva urgent de terminat. Cei cei de la securitatea bancară îl sunau tot pe el și-l întrebau dacă este vreo problemă cu banca. În seara asta va spune că și-a uitat diplomatul acolo. Se putea vedea și pe camera de luat vederi.

Afară ploua torenţial şi vântul vâjâia în rafale. Potop pe lume, nu alta! Ajuns acasă, se uită la ceas. Era șapte seara. Îşi împachetă cu grijă lucrurile strict necesare şi le puse într-un

geamantan. Luă din cămară ceva de mâncare, ca să nu fie nevoiţi să oprească pe drum.

Mâncă şi el puțin, de siguranţă, făcu un duş, se îmbrăcă într-un trening comod şi privi afară. Trebuia să plece, că nu mai era mult până la nouă. Mai făcu un tur al casei, își luă rămas bun de la lucrurile lui muncite din greu, îşi luă geamantanul şi ieşi. Încuie uşa şi băgă cheia în buzunar, deşi nu avea intenţia s-o mai folosească vreodată.

Ploua în şuvoaie, de parcă era sfârșitul lumii şi-i păru rău că uitase umbrela în casă. Oricum, maşina era aproape. Aruncă geamantanul în portbagaj, sări repede în maşină şi porni spre bancă. Mai erau 15 minute până la nouă, suficient cât să-și termine treaba.

Opri maşina în faţa băncii pe partea cealaltă a străzii, scoase cheile din buzunar şi fugi prin rafalele de ploaie şi vânt spre uşă. Turna cu găleata! Pe stradă nici ţipenie de om, cine să fie pe așa o furtună! Deschise repede cele două încuietori, dezarmă sistemul de alarmă şi intră grăbit în biroul lui, de unde își luă diplomatul. În bancă se vedea binișor, de la luminile din stradă. Merse la tezaur, scoase cele două chei din buzunar, dezarmă uşa masivă din metal și intră, lăsând-o întredeschisă, ca să intre lumina. Înfrigurat, băgă cheile în broasca seifului şi-l deschise. Sus, în punga de plastic, găsi banii, așa cum îi lăsaseră. Îi luă repede şi îi băgă în diplomat.

Exact în momentul acela auzi un foşnet ciudat pe jos, o mişcare surdă și misterioasă şi simţi cum ceva rece i se ridică

pe picioare ca un vârtej, din ce în ce mai sus, ridicându-i părul în cap de groază!

Totul s-a întâmplat apoi fulgerător, în fracţiuni de secundă, nedându-i răgaz să mai gândească sau să acţioneze raţional. Luminile de pe stradă s-au stins brusc şi în bancă s-au aprins luminile de avarie. Dintrodată a început să ţiuie toată aparatura, ca într-un film de groază, în care umbrele, ţipetele şi senzaţiile nu mai au nimic de-a face cu normalul. A vrut să iasă din camera tezaurului, dar cineva împingea ușa cu forță din cealaltă parte, nelăsându-l să iasă și, în același timp, niște șerpi înghețați i se încolaceau pe picioare.

A urlat îngrozit și a împins ușa cu toată puterea, disperat că va fi închis în tezaur. A reușit cumva să se strecoare printre perete și ușă, cu diplomatul strâns în mână. Abia atunci a înțeles ce presiune ţinea ușa închisă şi ce i se urcase pe picioare: apa! O apă rece ca gheața intrase pe sub ușa de la intrare și prin toate încheieturile ei, învolburându-se colorată în luminiţele roşii de avarie. Banca se inunda încet cu şuvoaie furioase de apă şi noroi, care ţâşneau pe sub ușă, prin mijlocul ei și pe laturi.

Afară în stradă, sclipiră lumini orbitoare de faruri. Se auzi urlând sirena poliţiei și prin culorile intermitente albastre și roșii se văzură în uşă snopuri de lanterne. Petru ştiu că totul s-a terminat. Natura dezlănţuită îl trădase!

Uşa băncii, rămasă neîncuiată, începu să se zgâlţâie trasă de mâini nevăzute şi el înaintă greoi spre ea, cu apa peste genunchi, strângând la piept în neştire diplomatul cu bani,

nemaiştiind ce face. Uşa s-a deschis în sfârşit şi îngrozit, văzu chipul încrâncenat al polițiștilor de afară, luptându-se cu şuvoaiele ca să ajungă la el. În spatele lor, lanternele altor oameni când îl orbeau, când măturau ca fulgerele apa.

Le întinse poliţiştilor diplomatul, bâiguind:

-Aici sunt banii! I-am luat din tezaur.

Unul din poliţişti îi luă diplomatul cu grijă şi ceilalţi doi îl prinseră de mâini şi-l traseră cu greu din vârtejul ce se formase în uşă. Ajunseră afară pe trotuar unde viitura curgea în şuvoaie adânci, dar mult mai puţin învrăjbite şi apoi pe şosea, lângă maşina poliţiei, unde apa împrăştiată deja, nu mai ajungea decât până la pulpe şi nu mai avea atâta forţă.

Unul dintre poliţişti îl strânse tare de braţ şi îi strigă în ureche, încercând să acopere vijelia:

-Felicitări, Domnule director, sunteţi un erou! Nu ştiu cine, în tot prăpădul ăsta, ar fi fugit la bancă să salveze banii. Sunteţi un adevărat erou! Da' cred că v-a fost tare greu! Tremuraţi şi sunteţi ud tot! Pe lângă ploaia asta s-a rupt și digul de pe râu și-a inundat tot centrul! Și șanțul de drenare n-a fost colmatat!

Petru privi prostit la poliţist şi, în spatele oamenilor cu lanterne, prin perdeaua groasă de apă, o zări o fracţiune de secundă pe Ileana, sub o umbrelă cenușie.

În acelaşi moment telefonul porni să-i zbârnâie în buzunarul de la piept. Cu un gest reflex în luă şi răspunse:

-Da!

Se auzi vocea vlăguită a soţiei:

-Petre, Petre, am născut mai repede! Avem un băiat frumos! Amândoi suntem bine! Tu ce faci?

Petru scăpă telefonul în apă şi se lăsă moale pe braţul poliţistului.

A doua zi, în toate ziarele, la ştirile zilei, marele director al micii agenţii de bancă din amărâtul orăşel de provincie, ajunsese erou.